

מאורת שלום

העלון השבועי שלך

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

info@ohrshalom.net הד"נ חברון – 19:09 מוצש"ק חברון – 20:12 /http://www.ohrshalom.net

הזמנים הם לפי שעון קיץ

מאורות הפרשה – הגאווה וההכנעה

נאמר בפרשת השבוע: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבותם במספר שמות כל זכר לגלגלתם". והנה באם נשים לב נמצא ששמות ראובן שמעון גד מנשה מלאים, ויש שמות שחסרים אות בשמם, ויש לברר מהו החיסרון הזה שנראה בשמם.

ולבאר, הנה מצינו בדברי קה"ק רבי דב בער, שאחד מהמקושרים אליו היה בעל ממון רב, ולפתע פתאום ירד מנכסיו עד שנעשה עני מרוד, והלך אל רבי דב בער ושאלו לסיבת הדבר. והשיב לו רבנו קה"ק שעד כה היית בבחינת צפון וזהו העושר ועתה אתה בבחינת דרום זו החכמה, ועל כן ירדת מנכסיד.

ואמר האדמו"ר זיע"א ששמע מזקנו המהרי"א כי באמת כשמתקרבים אל הצדיק יש צורך גדול להיות בהכנעה ובייטול ממש, וצריך להתקשר באהבה גדולה וכך נכנס החסיד למידת אי"ן, ובכוח מידה זו שאין בה ימין ושמאל אלא הכל באחדות, והשפע הוא בגשמיות ורוחניות.

אלא, שיש המתקשרים אל הצדיק ולא מתבטלים אצלו ממש לבחינת אי"ן, וכל התקשרותם הוא לתנות לפניו צרותיהם ומכאוביהם, ומשום ששומעים הם ממנו דברי חכמה, הרי נמשכים הם אל בחינת דרום שרומז לחכמה, וחכמת אמת "מאין תמצא", ועל כן נטייתם משנית לדרום ושם אין יכולת לצפון הוא העושר להיות באחדות, כרחוק צפון מדרום.

כי בכל זמן שיש גאווה והתנשאות, ובפרט כאשר באים אצל הצדיק ומחזיקים בשלהם, הרי מעוררים הם את מידת הגבורות, שלשום מה באו הם אל הצדיק, ועל כן הקב"ה מביאם אל הביטול, "העני חשוב כמת", על מנת שיחזרו למעמד הראשון אם יהיו חכמים להיטיב דרכם.

וזו הסיבה שלראובן גד ומנשה שמותם מלא, כי שרשם מצד שמאל של מלכין קדמאין שמיתו משום גאוותם "אני אמלוך" על כתוב אצלם "שמות" בוא"ו, משום שבאי"ן העליון אין אות וא"ו, ושמעון בגבורתו לא היה לו ביטול ואי"ן על כן נחלתו בתוך נחלת יהודה, ואעפ"כ היו מלמדים וסופרים ותלמידי חכמים אך עניים מרודים.

כי עיקר שלמות האדם הוא בביטול ואי"ן ממש, לעמוד בניסיון של חרפות וביזיונות וחלישות הדעת ככל שיהיה, כי בכך ניצולים מקליפת נגה, וזוכים לקדושה המאירה במקום הקליפות, אור השכינה.

כי הגאווה היא עבודה זרה ממשית, ויש שע"י חכמה גדולה שאדם משיג, או שמענה את גופו בסיגופים רבים הוא מתגאה שהצליח במעשיו, וזו חכמה רעה לבעליה, והוא כנרמז בפרשת האזינו "עם נבל" שהגאווה שבו מביאתו לסרוחן כנבילה במעשה אליהו הנביא, והוא בבחינת "ולא חכם", ותקנתו אלו שמתוך מרירות שבו ומתוך הייסורים והחרפות יראה ויבין "כי לי הכסף ולי הזהב אמר ה'" – וידע כי יש בו בחינות של רע שמתמסר ליצרו ולתאוותיו, אפילו שהנה השיג כמה השגות רוחניות, ומצוותיו חלקם עדיין הולכים ל"עבדים ושפחות" ועדיין לא השלים לעשות רצון בוראו.

וירגיל עצמו להתבטל בביטול גמור עד התפשטות הגשמיות בזמן התפלה לכל הפחות ובקריאת שמע, ויביט במילים שמוציא בפיו ויבין בפנימיותו "מה נורא המקום הזה ואנכי לא ידעתי" – היינו שעדיין לא ידעתי את "אנכי הוי"ה אלהיך" ויתבייש וידום, ועל ידי זה יעלה מעלה ויגבר על מידת גאוותו החולה ושב ורפא לו".

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אדר לאה בת יצחק
אזולאי שפרה בת חיים
ברוניסלבה בת ראובן
ארזי מינה בת שלמה
בבייב מיכאל בן בובוי
בן בסט אסתר בת יצחק
רבקה בת אברהם
גרינולד ארנה בת מנדל
זקס לאה בת אהרון
סימה בת מוטס מרדכי
יהושע יצחק בן רחמים
ריבי בת משה חי
מושייב שושנה בת אלחנן
פיאנקה שרה בת משה
פרויד מרים בת חיים
רמות ברכה בת מרדכי
שלזינגר לאה בת חיים

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש

זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

גאוה של קדושה
סימן שיידע אם הוא גאוה
של קדושה, ישפיל את עצמו
כאזוב וכתולעת ולא ירחיב
דעתו אלא לצורך עבודה
התמימה וצורך גופו.

והסימן – אם בא אליו
ייסורים וירידות וביזיונות
ועניות וצער, גם הם
מרחיבים את דעתו ועבודת
בוראו, ומקבל באהבה
ובשמחה בלי שום תקווה
לאיזה התנשאות וגבהות,
ובא לבחינת אי"ן בשמחה
ובלב טוב, סימן בידו שאם
התגאה הוא רק בקדושה.
[נתיב מצוותיך אמונה א].

מאורות היכל הברכה

אי אפשר לעלות מדרגות
כשמתגאה על מישהו
מישראל, כי אפילו שהוא
קדוש כמרן, והולך בעליות
נשמות ועולמות ורואה
עולמות שלמעלה, אי אפשר
לו לעלות אלא בביטול ואי"ן,
אז כולל את עצמו, הלוואי
שיהיה זוכה כפחות
שפחותים והוא בטל בעיני
עצמו, כעפרא בעלמא.

כי אם יהיה לו איזה מחשבה
שהוא יותר במעלה מן שום
בריה שבישראל, תיכף יהיה
נדחה למדרגה תחתונה
ודוחפים אותו לחוץ.

ולמה בני, תלך בדרך רחוקה,
רחוק מאורחא דזרעא
דישראל להיות משונה
ומשנה... [ה"ה בראשית ד'
צ"ד]

החידה השבועית

- א. איך ידע משה את מנין
הילדים שבכל בית?
- ב. האם אהרן היה במניין
הלויים משבט לוי?
- ג. באיזה שם נוסף נקרא
חומש במדבר ומדוע?
- ד. באיזה כינויים נקראים
נשיאי השבטים?
- ה. מי כונה בפרשתנו "נשיא
הנשיאים"?

נאמר בפרשתנו "ואני הנה לקחתי את הלויים מתוך בני ישראל תחת כל בכור" וגו',
אומר רש"י, "לפי שהייתה העבודה בבכורות, וכשחטאו בעגל – נפסלו, והלויים שלא
עבדו עבודת אלילים נבחרו תחתיהם". הדברים נוקבים: רוח תזזית אחזה בעם במדבר
לבקש להם מנהיג חדש במקום משה שבושש לרדת מן ההר. השטן בלב את המוחות
והערב רב עשו בכשפיהם עד שיצא העגל. העם תעו אחריו וחרון אף נתעורר למעלה
עד לאין שיעור. הבכורים איבדו את עטרתם מעל ראשם וכלי חמדתם – עבודת
הקרבנות לה' – ניטל מהם לדורות ולעולמים.

שבט לוי היה היחיד מבין כל שבטי ישראל שדעתו הייתה צלולה עליו. עמד איתן
באמונתו. רוח העוועים של העגל והמחולות שאחזה בכל קצות המחנה לא שיבשה את
דעתם עליהם ולא סחפה אותם עמה. על כן זכה שבט זה על שני חלקיו – הכהנים
והלויים – להיות משרתי ה' בעבודתו במשכן ובמקדש העולמים.

המתבונן רואה שבעצם לא עשו כלום! כל "עשייתם" התבטאה בשב ואל תעשה –
נמנעו מעבוד עבודה זרה בשעה שאחיהם בני ישראל נכשלו בה. אם כן, שואל בעל
"ילקוט מאמרים", שכרם הגדול על שום מה? מכאן למדים אנו שכל מי שדעתו אינה
מתבלבלת – אינו מאבד את בהירות הכרתו בסחף הטשטוש התוקף את כולם בקול
שאון מהמם – ראוי שיופקד בידו הפיקדון הקדוש של עבודת ה' במקדשו.

מאורע דומה לזה חזר ונשנה כעבור שנים במעשהו של פנחס בן אלעזר הכהן.
כשהטשטוש ובלבול הדעת גברו – השתרר מצב של "המה בוכים" – קם פנחס, כידוע,
וביער את הרע מישראל. ובגלל עמידתו האיתנה וראייתו הבהירה בעת גבור הטשטוש
ובלבול הדעת במחנה ישראל זכה פנחס לכתר הכהונה.
הרי לנו מכאן לימוד לדורות שאי היסחפות אחרי רוחות מתעות מבטיחה שכר רב
לעומדים בניסיון זה.

מעשה רבותינו - מהרי"א אייכנשטיין מכפר סאפריו זצוה"ל

פעם הלשינו מתחרים לפני אדון הכפר, שרבנו מפור הרבה צדקה וזה סימן שבית המזיגה שהוא שכר
ממנו כסכום מועט לשנה, הוא מכרה זהב. כיוון ששמע אדון הכפר זאת, כעס וצוה לחבוש את סוסו
וירכב עד לפני ביתו של רבנו.

קרא אותו החוצה ואמר לו כבעס: חשבתיך לאדם הגון והגה רימתיני, בתתך לפי סכום כל כך מועט
לעומת מכרה הזהב של בית המזיגה שלי.

ביקשהו רבנו לסור איתו למחסן המשקאות אשר לו, ויפתח מגופת חבית היי"ש, ונתן בידיו מודד
חריפות המשקה, וימצאהו בעל 95 מעלות, וכן בשני ובשלישי, הוסיף רי"א לכל חבית מידה של מים
ויבקשהו למדוד ישוב, ושוב מצא אדון הכפר שגשארה החריפות כפי שהייתה קודם.

אמר לו רבינו: אדוני. רואה אתה כי כל זה שיש לי הוא ברכת ה'. ומזה אני מפור צדקה ולא משלד.

בהפטרת השבוע נאמר: וארשתיך לי לעולם, וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים וארשתיך לי באמונה וידעת את ה' (הושע ב, כא-כב).

ויש להבין, כיון שאומר הנביא "וארשתיך לי לעולם", אם כן מה הם התנאים הנוספים הנזכרים הלאה: "בצדק ובמשפט" וגו', ושוב הוא אומר "וארשתיך לי באמונה", הרי כבר אמר בתחילת דבריו "לעולם", היינו לגמרי בלא תנאי וסייג. ויש לבאר זאת על פי ביאור הפסוק (תהלים כז, ד): "שבת בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו", וצריך להבין, כיון שמבקש דוד המלך ע"ה: שבת בבית ה' כל ימי חיי, היינו, שתמיד ישב באהלה של תורה, איך חוזר שוב לבקש "לחזות" "ולבקר", שמשמעותם היא עניין של עראי לגמרי, ביקור וראיה כל שהם בבית ה'.

ונראה לבאר, כי אכן, מלכתחילה מבקש דוד המלך ע"ה שתהיה לו האפשרות לשבת בבית ה' כל ימי חייו ממש, ולא יהיו לו שום טרדות מענייני העולם הזה, אך כיון שהוא יודע שאין הדבר אפשרי לו, הוא מבקש שיזכה לפחות "לחזות בנועם ה'" - שיזכה לכך, שיכנס מדי פעם לראות את הנועם שבבית ה', או לכל הפחות "ולבקר בהיכלו" - להכנס מדי פעם לבקר בהיכל ה'. ודו"ק היטב. וכעין זה אפשר לפרש בהפטרה שלנו, שהקב"ה אומר בתחילה שהוא יארס לו את עם ישראל לעולם, וזה יכול לבוא לידי ביטוי במצבים שונים, כמו שמפרט הפסוק בהמשך: יכול להיות מצב של "וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים", כלומר עם ישראל יתנהג בכל הדרכים הללו, ובזכות זה הקב"ה יארס אותו. ויכול להיות שעם ישראל לא יהיה בדרגה כה גבוהה, ולא יהיו לו כל כך הרבה מעשים טובים. ובכל זאת הקב"ה יארס את עם ישראל, כי הקב"ה מסתפק באמונה, שהגדרתה "וידעת את ה'", וכפי שאמרו חז"ל (מכות כד, א) על דברי הנביא חבקוק, "וצדיק באמונתו יחיה" - שכל נביא המעיט במספר המצוות העיקריות, עד שבא חבקוק והעמיד את כל המצוות על מצוה אחת, וצדיק באמונתו יחיה. וכך גם בהפטרה זו, אם עם ישראל בדרגה יותר גבוהה, יתקיים "וארשתיך ליי" על ידי שהם יעשו צדק, משפט, חסד ורחמים, אבל אם לא הגיעו לדרגה זו, הרי לפחות את הבסיס יש להם - אמונה, "וידעת את ה'", הקב"ה מסתפק גם בזה כדי לקיים "וארשתיך ליי".

ורעיון זה, שהקב"ה מסתפק במעשה לא מושלם כאשר קשה לאדם לקיים את המעשה המושלם - נמצא גם בפסוק "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש במעשהו" (תהלים סב, יג). לכאורה, פסוק זה קשה, כי איזה חסד זה לשלם לאלו שמגיע להם, הרי זו שורת הדין, ולא חסד. אלא הפירוש הוא, שהחסד של הקב"ה הוא להתייחס אל כל מעשה של האדם לפי מצבו ולפי יכולתו, "כמעשהו" - מעשה הוא, המעשה בדרגה שהוא יכול להגיע אליה. אם כן, אם לאדם מסויים קשה להגיע למעשה שלם, הוא אינו יודע לכוון כוונות ולייחד ייחודים כפי שיודעים לעשות יודעי ח"ן, אע"פ כן הקב"ה מחשיב את מה שהוא יכול לעשות כמעשה שלם. וזהו החסד הגדול שעושה הקב"ה עם עם ישראל, שמשלם את שכרו של כל יחיד לפי "מעשהו".

הרה"ק רבי אברהם מרדכי אלטר מגור זצוק"ל בעל ה"אמרי אמת"

פעם אחת סבל מאוד האדמו"ר זצ"ל מכאבי שיניים. תקופה ארוכה לא נודע הדבר אף למקורביו, הוא לא גילה זאת לאיש רק נשא בדומיה את מכאוביו. כשנתגלה הדבר קראו לרופא, שקבע כי שיניו מקולקלות וצריך לעקור אותן. על כן הוא מציע לחכות בין עקירת שן אחת לשניה ארבעה ימים בכדי שלא להרבות בייסורים, אך האדמו"ר סירב בתוקף והתנה: אני מרשה לטפל בשיני בתנאי שיעקרו את כולן בבת אחת. זמנו היה יקר בעיניו יותר מהקלת ייסורים. הרופא נאלץ להסכים, אך יצא מכליו מרוב התפעלות: כיצד ייתכן שלילוד אשה יהיה כוח לסבול ייסורים כאלו ולא להשמיע אף אנחה קלה?!

אף בימי זקנתו וחולשתו, גודל התמדתו בלימוד התורה לא ידע אח ורע. מספרים, שפעם אחת כאשר אירעה הפסקת חשמל בביתו בירושלים, פגש בנו כ"ק מרן אדמו"ר ה"בית ישראל" זי"ע באחד החסידים באותו רגע שנפסק החשמל ואמר לו: הנך יכול לעלות לבית אבא מיד ולראותו כבר יושב ולומד על יד נר דלוק.

זכורני - מספר פ.ג. - שהרבי אמר פעם לחברי, כי האדם צריך לזכור כי "מלוא כל הארץ כבודו" ומאז שבועות תמימים לא יכלו לדבר אתו. הוא ריחף כאילו העולם אחר. ובכל מקום שהיה, ראה בחוש כי "מלוא כל הארץ כבודו". ועוד נהג לומר: "כתוב 'קשרתם אותם לאות על ידכם והיו לטוטפות בין עיניכם. ולמדדתם אותם את בניכם...'. הוקשו התפילין ללימוד הבנים, כשם שהיסח הדעת פוסל בתפילין, כן פוסל הוא בחינוך הבנים."

נסתלק בו' בסיון - חג השבועות שנת תש"ח

מאורות הסיפור החסידי

אהבת תורה - א

הרב הקדוש רבי צבי הירש מזידיטשוב קודם שהתפרסם עני מרוד היה ופרנסתו היתה דחוקה עד מאד; הוא ישב ועסק בתורה ובעבודת ה' יומם ולילה ואשתו היתה מביאה טרף לביתה. אך הנה הגיעו ימים שלא היה ביכולתה להביא לביתה אף את המעט שהביאה מימים ימימה, והגיע הדבר לידי כך שאף פרוסת לחם להשביע את בני הבית, לא היתה. בתחילה לא אבתה להפריע את לבעלה מלימודו וסבלה את צערה בדומיה אך משראתה את הילדים רעבים ללחם לא יכלה עוד לסבול את צערם, נכנסה אל בעלה ואמרה לו: הגיעו מים עד נפש, הילדים רעבים ואין בידי מאומה לתת להם. הרגיע אותה הרב, דיבר עמה דברי נחומים, וחיזק את בטחונוה באלוקים הזן ומפרנס לכל, ואמנם עשו דבריו פרי והאשה יצאה מחדרו מעודדת ומצפה לחסדי ה'.

לילה אחד בעת שקם הרב לומר תיקון חצות, והחדר חשוך, מאין בידו מעות לקנות נר, הוא החדר לפתע פתאום כמו אש גדולה פרצה בבית. מיד הביא הרב מים ושפך על מקום האש אך האש לא כבתה. הביא הרב עוד מים ושפך, אך גם עתה המשיכו קרני האש להפיץ את אורם. כשהתבונן הרב יותר ראה שאין זאת אש רגילה כי אין היא עשויה מלהבות, הוא התקרב יותר והנה אין זאת כי אם אבן טובה שמפיצה את אורה למרחקים. מאין הגיעה האבן לכאן זאת לא ידע. הוא לקח את האבן שם אותה בארון וסגר עליה את הדלת האור נעלם והחדר שב להיות חשוך כבראשונה.

בבוקר שלח לקרוא לר' זאב הסוחר. שמקום מגוריו בעיר הסמוכה. ר' זאב היה מומחה גדול באבנים טובות ומרגליות והיה מפורסם בכל המדינה, כל מי שרצה לדעת שווייה של אבן חפץ הזמינו אצלו או בא אליו, דבריו היו בעיניהם

כדברי האורים ולפיהם היו נחתכים העסקים. גם יודע הוא - כך אומרים עליו - את סוגיהן וסגולותיהן שמותיהן ותולדותיהן מקום מוצאן ושמות בעליהן של האבנים, ונאמן היה ר' זאב על כל מכיריו. עתה שנמצאת אבן טובה ביד הרה"ק לא מצא נאמן יותר מר' זאב ושלח לקרוא לו. בבוא ר' זאב אל בית הרב נתן לו שלום, הוליכו אל החדר פתח לפניו את הארון והארון נתמלא אורה. גם הסוחר נדהם בראותו זאת, לקח את האבן בידיו והתבונן בה זמן מה, אחר אמר לרב את סגולותיה ומעלותיה המרובות והוסיף שאין כמעט מסוגה בכל המקומות שהיה שם ואבן בגודל כזה עוד לא ראה מעולם. הרב שאלו לשווייה והוא ענה: אבן כזו אין להעריכה בדמים, אך אומר לך דבר שיהיה לך מושג מה שווייה; במחיר אבן זו תוכל לפרנס את בני ביתך בכבוד מלאכים כל ימי חיך ובניך ובני בניך עד כמה וכמה דורות יהיו עשירים מופלגים. הרב החזיר את האבן למקומה הודה לר' זאב ושלחו לשלום.

אמר ר' יצחק, אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, אשר כולם קדושים, הגוף שלהם קדוש, הנפש שלהם קדושה הרוח שלהם קדוש, הנשמה שלהם קדש קדשים. ג' מדרגות הן - נפש רוח ונשמה, כעין של מעלה, [דהיינו כנגד מלכות, ת"ת, ובינה של מעלה] שלמדנו א"ר יהודה, כתיב: "יתוצא הארץ נפש חיה" - זו היא הנשמה של אדם הראשון, בוא וראה, ג' מדרגות הן ומתדבקות יחד, נפש, רוח, ונשמה. והעליונה מהם היא נשמה.

שאמר ר' יוסי, בכל אדם יש נפש. דהיינו נפש בהמית. ויש נפש עליונה בנפש, דהיינו נפש הרוחנית, זכה אדם בנפש ההיא, מריקים עליו עטרה אחת שנקראת רוח. ז"ש "עד יערה עלינו רוח ממרום". אז מתעורר האדם בהתעוררות אחרת עליונה, להסתכל בדרכי המלך הקדוש. זכה אדם ברוח ההוא, מעטרים אותו בספירה קדושה עליונה הכוללת הכל, שנקראת נשמה. שנקראת נשמת אלוה.

ותאנא ברזא דרוזין וכו': ולמדנו, בסודי סודות, בסוד שבספרו של שלמה המלך, מקרא זה שכתוב, "ושבח אני את המתים שכבר מתו". כיון שכתוב ושבח אני את המתים, למה אומר עוד, שכבר מתו. ומשיב, אלא הפירוש הוא, שכבר מתו בעולם הזה, בעבודת אדונם, כלומר, שהמיתו את עצמם בעבודת רבונם. שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה.

ותמן כתיב ג' וכו': ושם, בספרו של שלמה המלך, כתוב, ג' מדורים עשה הקב"ה לצדיקים, לנר"ן שלהם אחר פטירתם. אחד, לנפשות הצדיקים, שלא הסתלקו מעולם הזה, ונמצאות בעולם הזה. כי נפש הנפטר אינה מסתלקת מעוה"ז, וכשהעולם צריך רחמים, ואלו בני האדם החיים יושבים בצער, הן מתפללות תפלה עליהם, והולכות ומודיעות הדבר לישני חברון, דהיינו האבות, והן מתעוררות ועולות לגן עדן הארץ, ששם רוחות הצדיקים מתלבשים בעטרות של אור, ומתיעצות בהם, וגוזרות גזרה, והקב"ה עושה רצונן, ומרחם על העולם.

ואינו נפשן דצדיקייא וכו': ואלו נפשות הצדיקים נמצאות בעולם הזה, להגן על בני האדם החיים. וזו נקראת נפש. וזו אינה מסתלקת מעולם הזה, ונמצאת בעולם הזה להסתכל ולדעת ולהגן על הדור, וזהו שאמרו החברים, שהמתים יודעים בצער העולם ועונשם של הרשעים בארץ הוא בנפש הזאת, שכתוב, "וכרתה הנפש ההיא מעמיה".

ומדורא תניינא הוא וכו': מדור השני הוא, גן עדן שבארץ, בו עשה הקב"ה מדורים עליונים יקרים, שהם כעין עולם הזה וכעין עולם העליון. [כלומר, שכלולים מבחינת מלכות ומבחינת בינה. כי גן. הוא סוד מלכות, ועדן ה"ס בינה]. וההיכלות הם ג"כ בב' אפנים, כמו המדורים, שאין להם חשבון, לאילנות ועשבים וריחות עולים בכל יום. ובמקום שהוא שורה, אותו הנקרא רוח של אלו הצדיקים, והוא המדור שרוח ההוא שורה בו. וכל רוח ורוח, מתלבש בלבוש יקר כעין עולם הזה וכעין עולם העליון.

מדורא תליתאה וכו': מדור השלישי, הוא מדור העליון הקדוש הנקרא צרור החיים, שהוא גן עדן העליון, ששם מתענת אותה המדרגה עליונה הקדושה שנקראת נשמה, שזו מתדבקת להתענג בעדן העליון, עליה כתוב "אז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ". שג"ע העליון נקרא במתי ארץ.

ותאנא בשעתא וכו': ולמדנו, בשעה שהעולם צריך לרחמים, ואז אלו הצדיקים הזכאים, נפש ההוא שלהם שנמצאת בעולם להגן על העולם, עולה והולכת ומשוטטת בעולם ומודיעה לרוח, והרוח עולה ומתעטר ומודיע לנשמה, והנשמה להקב"ה, ואז מרחם הקב"ה על העולם. ואז יורד ממעלה למטה, הנשמה מודיעה לרוח, והרוח מודיע לנפש. ובכל שבת ושבתא וכו': ובכל שבת ושבת, וראש חודש, כולם, הנפש והרוח והנשמה, מתחברים ומתעטרים יחד, עד שמתחברים לבא להשתחוות למלך העליון, ואח"כ חוזרים למקומם. ז"ש, "והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר" וגו'.

ובשעתא דאצטריך וכו': ובשעה שהעולם צריך רחמים, והחיים הולכים ומודיעים לנפשות הצדיקים, ובוכים על קבריהם, והם ראוים להודיע להם, מה הטעם שראויים, הוא משום ששמים הרצון שלהם להתדבק נפש בנפש, אז מתעוררות נפשות הצדיקים ומתאספות והולכות ומשוטטות לישני חברון, ומודיעות להם צער העולם. וכולן עולות לפתח גן העדן ומודיעות לרוח, ואלו הרוחות המתעטרים בגן עדן, מלאכים עליונים הולכים ביניהם, וכולם מודיעים לנשמה, והנשמה מודיעה להקב"ה. וכולם מבקשים רחמים על החיים. והקב"ה מרחם בשבילם על העולם. ועל זה אמר שלמה, "ושבח אני את המתים שכבר מתו".